

Ce direcții ar trebui să urmeze pregătirea profesională a studenților actori de la începutul unui nou mileniu? Poate învățământul artistic să ignore modificările de viziune asupra unui dramaturg sau altuia, impuse de către regizori mai mult sau mai puțin celebri în spectacole mai mult sau mai puțin izbutite? Studenții trebuie antrenați în mod abstract și impersonal, ori profesorul are a ține cont de cerințele căroră învățaceii vor fi obligați să le răspundă concret, peste câtva timp, în lucrul cu regizorul X sau Y? Aceste întrebări și altele asemenea îmi roiau prin minte în timpul reprezentației de la "Cassandra" cu Trei surori de Cehov, examen al anului IV Actorie, clasa profesor universitar Florin Zamfirescu, lector universitar Adrian Titieni, asistent universitar Mircea Gheorghiu. Nu e vina mea că tinerii aspiranți la glorie nu mi-au reținut mai insistent atenția; parțial

Personalitate impersonală?

nu e, desigur, nici vina lor. Îndrumătorii clasei, frământați, probabil, și ei de sus-înșiratele interogații, au căutat să ofere un spectacol atotcuprinzător: privitorul urma (presupun) să se edifice și asupra calităților interpretative ale viitorilor absolvenți, și asupra înzestrărilor regizorale ale profesorului Florin Zamfirescu, semnatarul concepției scenice - deși, pentru cea din urmă acțiune, parcă-parcă alte locuri ar fi mai potrivite decât studioul studentesc. În consecință, am asistat la o lectură "în răspăr" a piesei, lectură având misiunea să ne demonstreze că la UATC a fost temeinic înșușită declarația lui Cehov privind caracterul comic al textelor sale: în prima jumătate a reprezentației, "poantele" ușurele, bănculețele și glumițele abundă - e drept, nu chiar până la a ne face să ignorăm rostirea neglijentă a tinerilor actori, limba foarte urită pe care o vorbesc (unii, cu accent regional impardonabil), precum și ținuta lor scenică adesea nesigură sau neglijentă. În partea a doua, tonalitatea mizanscenei se schimbă, reprezentația apucând-o hotărît pe calea melodramei, așadar a interpretării "tradiționale" a pieselor ce-

hoviene. Trebuie să spun, cu riscul de a-i amări fără leac pe dascălii novatori, că în această formulă spectacolul mi s-a părut mult mai suportabil; am putut și să remarc, de pildă, că Isabela Neamțu (Olga) are notabile disponibilități dramatice, că atutul Mirelei Opreșor (Natalia) și al lui Vlad Oancea (Kulighin) este dotarea "hazlie" naturală, că Iana Fetescu (Irina) are "prezență" și știe bine să asculte (vorbirea românească stricată va fi însă pentru actriță un impediment major în carieră), că Orodol Olaru (Verșinin), Cristian Simion (Solionii) și Marius Chivu (Andrei) sunt, cu condiția să-și amelioreze mișcarea în scenă, ceea ce se cheamă promisiuni certe.

Unele glasuri mi-au șoptit la ureche, și în pauză, și după spectacol, că "astă seară nu-i nimic, trebuie văzuți ăilalți!". "Ăilalți", adică distribuția a doua, cvasi-integral diferită. Sigur că trebuie văzuți și ei - și promit să o fac cu proxima ocazie -, dar nu de dragul spectacolului în sine, ci tocmai de dragul lor, al studenților. Nu știu de ce, dar am impresia că acest lucru este cam deseori uitat de îndrumătorii claselor de actorie de la UATC...

Alice Georgescu

S cronica sălii

Aplauze fără acoperire

În mare parte studenți ai facultăților de teatru, spectatorii de la Studioul "Cassandra" se simt probabil datori să-și încurajeze colegii cu aplauze furtunoase, cu chicoteli și chiar cu replici, astfel încât reprezentațiile devin adesea un soi de spectacole interactive (de obicei, de prost-gust), de felul celor pe care ne-am obișnuit să le vedem pe mai toate canalele de televiziune. Bunăoară, acum câtva timp, am fost la premiera anului IV - UATC, clasa profesorului universitar Florin Zamfirescu, cu Trei surori de Cehov. Din păcate, mai tot timpul reprezentației am avut parte de "zumzetul" unor tineri. Să fi știut ei că, pe vre-

muri, publicul sancționa, aruncând cu roșii stricate, huiduind, fluierând, tropăind... tot ceea ce nu avea puterea să-l seducă?! Greu de crezut, câtă vreme mai toate manifestările de gang ale celor despre care vorbesc erau de-a dreptul... admirative.

Am observat, de pildă, că i-a încântat cu deosebire orice aluzie frivolă. (Și, slavă Domnului, au avut parte de ele din plin!) De multe ori, însă, comentau sau chicoteau exact în momentele cele mai nepotrivite, încât nu pot să nu mă întreb: când "spectatorii de azi" vor deveni, la rândul lor, actori și li se va întâmpla același lucru, cum le va fi? Și cui foloseac ast-

fel de apucături? Celor de pe scenă, în nici un caz - se vedea limpede că mai mult îi zăpăcesc, ei neavând încă suficientă experiență ca să poată trece cu dezinvoltură peste asemenea incidente. Nici nouă, celor "rătăciți", se pare, într-o lume prea "exuberantă", de vreme ce aplauzele acestea fără acoperire ne-au iritat mai mult chiar decât calitatea montării.

Marinela Țepuș

P.S. Trebuie avut în vedere că aproape aceiași studenți, în alte săli de teatru, se comportă, de cele mai multe ori, civilizată.